

Simulaatiopedagoginen opetus laadukkaana pedagogisena menetelmänä

28.10.2026

Simulaatiopedagoginen opetus on aikaisempien tutkimusten mukaan osoittautunut tehokkaaksi pedagogiseksi menetelmäksi erityisesti teknisten ja ei-teknisten taitojen opetuksessa (Hayden ym., 2014; Lavoie & Clarke, 2017). Salminen-Tuomaalan, Leppäkankaan ja Perälän (2020) mukaan simulaation vahvuutena on mahdollisimman autenttisten oppimistilanteiden luominen. Se mahdollistaa osallistujien kognitiivisten taitojen, motoristen taitojen ja kriittisen ajattelun harjoittamisen turvallisessa ympäristössä. Simulaatiopedagogisten harjoitusten myötä on mahdollista kehittää tunneälytaitoja ja tilannetietoisuustaitoja, joita tarvitaan kaikilla hoitotyön alueilla (Salminen-Tuomaala, 2021). Simulaation keinoin on mahdollista oppia sekä akuuttihoitotyön (Salminen-Tuomaala ym. 2019a), kirurgisen ja perioperatiivisen hoitotyön, palliatiivisen hoitotyön (Salminen-Tuomaala, 2022) että äitiyshuollon ja neuvolatyön taitoja (Salminen-Tuomaala ym. 2019). Lisäksi simulaation keinoin voidaan vahvistaa tiimityön ja projektiosaamisen taitoja (Salminen-Tuomaala & Koskela, 2020). Simulaatiopedagogisin menetelmin voidaan kehittää myös johtamis- ja esihenkilötaitoja (Salminen-Tuomaala, Paavola & Paussu, 2019).

Empatiataitojen ja dialogisen vuorovaikutuksen kehittäminen simulaation

keinoin

Sekä kokemusasiantuntijoita hyödyntävät simulaatiot että virtuaaliset simulaatiot voivat olla hyödyllisiä myös psykiatrisen hoitotyön taitojen kehittämisessä (Ahn, Kim & Park, 2025). Ne voivat edistää erityisesti viestintätaitojen kehittymistä, empaattisuutta, kognitiivista sitoutumista ja oppimismotivaatiota. Lisäksi niiden myötä voidaan parantaa aidon läsnäolon tunnetta ja tarkkaavaisuutta. Ahn, Kim ja Park (2025) ovat kuvanneet niiden myös vahvistavan empatiakykyä, vähentävän mielenterveyden häiriöihin liittyviä ennakkoluuloja sekä edistävän kulttuurista osaamista. Heidän mukaansa virtuaalisimulaatio voi mahdollistaa psykiatrisen hoitotyön taitojen kehittämiselle korkean pedagogisen vaikuttavuuden ja realistisuuden tason, koska ne vahvistavat empatiaa, mikä mahdollistaa syvemmän yhteyden potilaisiin. Itseluottamuksen kasvaessa psykiatrinen potilaiden kohtaamiseen liittyvä epävarmuus ja ahdistus voivat vähentyä todellisissa hoitotilanteissa.

Simulaatiot hätä- ja katastrofitaitojen kehittämisessä

Li ym. (2026) ovat kuvanneet virtuaalitodellisuussimulaatioiden tarjoavan lupaavan ja joustavan keinon kehittää hätä- ja katastrofitilanteissa tarvittavaa osaamista turvallisessa ja kontrolloidussa oppimisympäristössä. Virtuaalitodellisuuteen perustuva simulaatio tarjoaa heidän mukaansa innovatiivisia mahdollisuuksia myös hoitotyön johtajille ja kouluttajille katastrofihoitotyön koulutuksen ja harjoittelun suunnittelussa ja kehittämisessä. Katastrofihoitotyön simulaatiot voivat sisältää muun muassa triagetaitojen eli kiireellisyysluokittelutaitojen harjoittelua, tapahtumapaikalla annettavan ensiavun treenaamista, tartuntatautien ehkäisyn ja torjunnan opettelua sekä erilaisissa katastrofitilanteissa tarvittavien konkreettisten toimintataitojen ja viestintätaitojen sekä psykologisen hätätilannevalmiuden vahvistamista. Lisäksi simulaation keinoin voidaan toteuttaa katastrofitilanteen jälkeisen psykologisen toipumisen tukemiseen liittyvää koulutusta.

Virtuaalisten simulaatioiden lisäksi myös metaversumiin perustuva yhteisöllinen oppiminen koetaan opiskelijälähtöisenä opetusmenetelmänä, joka edistää aktiivista vuorovaikutusta ja yhteistä tiedonrakentelua (Yoo, Ryu & Lee, 2024). Se voi auttaa ratkaisemaan perinteisten yhteisöllisten oppimismenetelmien haasteita tarjoamalla uudenlaisia mahdollisuuksia osallistumiseen, yhteistyöhön ja oppimiseen digitaalisissa ympäristöissä. Tulokset viittaavat siihen, että metaversumiympäristö voi olla lupaava pedagoginen ratkaisu erityisesti silloin, kun tavoitteena on vahvistaa osallistujien yhteistyö-, viestintä- ja ryhmäytötaitoja.

Onnistuneiden simulaatioiden elementtejä

McConnell, Wynn ja Clara ym. (2026) ovat osoittaneet, että simulaation johdonmukainen tarinallisuus, autenttinen fyysinen oppimisympäristö ja huolellinen ohjaus tukevat simulaatioon osallistuvien toimijoiden läsnäolon tunnetta ja aitoa osallistumista. Samat tekijät edistävät myös osallistujien sitoutumista oppimisprosessiin, mikä vahvistaa sekä simulaation realistisuutta että aitoa oppimista. Seinäjoen

ammattikorkeakoulun hoitotyön koulutuksessa on toteutettu pitkään tarinallista simulaatiopedagogista opetusta. Simulaatiopedagogisen opetuksen akuuttihoitotyön ja sisätauti-kirurgisen hoitotyön opetuksessa aloittivat lehtorit Paula Paussu ja Mari Salminen-Tuomaala jo Koskenalantiellä. Tuolloin toteutettiin myös yhteisiä traumapotilaan hoitoketjun simulaatioita Sedun ensihoidon lehtoreiden Pasi Jaskarin ja Susanna Haapasalmen kanssa.

Simulaatioskenaarion toteuttamisen jälkeen käytävä palautekeskustelu voidaan nähdä simulaatiopedagogisen opetuksen tärkeimpänä vaiheena. Simuloitujen tilanteiden sekä niitä seuraavan rakentavan palautteen ja pienryhmissä toteutettujen purkukeskustelujen avulla osallistujat voivat kehittää kriittistä ajatteluaan, kliinistä harkintaansa ja myötätuntotaitojaan. He voivat kertoa simulaation aikana kokemistaan tunteista ja ajatuksista. Parhaimmillaan palautekeskustelu on dialogista ja syvällistä reflektointia.

Aikaisempien tutkimusten mukaan simulaatiot koetaan emotionaalisesti ja kognitiivisesti vaativana oppimisympäristönä (Barrios, 2026). Sen vuoksi jälkipuinnin ajoitus ja rakenne vaikuttavat merkittävästi osallistujien kokemuksiin. Kim, Issenberg ja Roh (2023) ovat kuvanneet, että osallistujien reflektiiviseen ajatteluun vaikuttavat merkittävästi jälkipuinnin prosessin suunnittelu, opiskelijoiden viestintätaidot, opiskelijoiden välinen vuorovaikutus sekä opettajan ja opiskelijan välinen vuorovaikutus. Kouluttajien olisi tärkeää suunnitella ja toteuttaa reflektiivisiä toimintatapoja, jotka ylläpitävät tehokasta jälkipuintiprosessia, kehittävät opiskelijoiden viestintätaitoja sekä edistävät opiskelijoiden välistä ja opettajan sekä opiskelijan välistä vuorovaikutusta.

Laadukas jälkipuinti (debriefing) sisältää sekä ohjaajan että opiskelijoiden aktiivisen osallistumisen, ja se tukee oppijoiden kliinisen arviointikyvyn, kriittisen ajattelun, reflektiotaitojen sekä ammatillisten kompetenssien kehittymistä (Franco-Tantuico & Btoush, 2025). Jälkipuinnin ohjaajan osaamista voidaankin pitää vahvimpana simulaation kokonaislaatua ennustavana tekijänä. Syvälinen reflektio mahdollistaa oppimisen maksimoitumisen, näkökulmien muuttumisen sekä ajattelun uudelleen jäsentymisen. Puutteelliset jälkipuinnin ohjaustaidot voivat sen sijaan heikentää opiskelijoiden sitoutumista oppimisprosessiin ja johtaa ahdistuksen sekä noloitumisen kokemuksiin.

Epp, Egert ja Munday ym. (2025) ovat kuvanneet, että laadukas jälkipuinti sisältää vuorovaikutteisen ja luottamuksellisen toimintakulttuurin rakentamisen ja ylläpitämisen, kasvun ajattelutavan omaksumisen, turvallisen itsearviointi- ja reflektointitilan luomisen sekä simulaatio-ohjaajan objektiivisena, kannustavana ja tavoitteellisena pysymisen.

Simulaatiopedagogisen osaamisen kehittämisen tarpeen kartoittaminen Etelä-Pohjanmaalla

Etelä-Pohjanmaan simulaatiopedagogisen yhteistyöverkoston ohjausryhmä on toteuttanut hoitotyön, fysioterapian ja sosiaalialan opettajien simulaatiopedagogista osaamista ja koulutustarpeita kartoittavan Webropol-kyselytutkimuksen viime keväänä Seinäjoen ammattikorkeakoulussa ja tänä syksynä Seinäjoen

koulutuskuntayhtymä Sedussa. Tällä hetkellä vastaava Webropol-kyselytutkimus on meneillään Etelä-Pohjanmaan hyvinvointialueen hoitohenkilökunnalle ja lääkäreille. Tutkimustulokset julkaistaan loppuvuodesta 2026 ja alkuvuodesta 2027 kansallisissa ja kansainvälisissä tieteellisissä julkaisuissa.

Mari Salminen-Tuomaala

TtT, dosentti, yliopettaja, Kliininen asiantuntijuus

Seinäjoen ammattikorkeakoulu

mari.salminen-tuomaala@seamk.fi

Mari Salminen-Tuomaala on terveystieteiden tohtori, joka toimii kliinisen hoitotyön yliopettajana Seinäjoen ammattikorkeakoulussa. Hän on sosiaali- ja terveysalan ylempi AMK, Kliininen asiantuntijuus -tutkinnon YAMK-yliopettaja sekä Terveystieteiden edistäminen ja hoitotyö -tutkimusohjelman vetäjä. Hän toimii myös dosenttina Tampereen yliopiston yhteiskuntatieteiden terveystieteiden yksikössä (hoitotieteen dosenttuuri).

Lähteet

Ahn, J., Kim, J., Park, Y., Jeong, H., & Choi, H. (2025). The effectiveness of immersive virtual reality simulation in psychiatric nursing education: A systematic review. *Archives of Psychiatric Nursing*, 57, 151932. <https://doi.org/10.1016/j.apnu.2025.151932>

Barrios, J. (2026). The Space Between Action and Reflection: Nursing Students' Experiences of Debriefing Timing. *Simulation in Healthcare: The Journal of the Society for Simulation in Healthcare*. Published ahead of print. <https://doi.org/10.1097/SIH.0000000000000975>

Epp, H. C., Egert, A. G., Munday, J. K., Law, J. C. S., & Kim, H.-S. (2025). Beyond Frameworks: An Interpretive Description of Engaging in Debriefing Feedback Conversations. *Simulation in Healthcare: The Journal of the Society for Simulation in Healthcare*, 21(2), 75–82. <https://doi.org/10.1097/SIH.0000000000000887>

Franco-Tantuico, M. A., & Btoush, R. (2025). Simulation Debriefing in Graduate Nursing Education: A Literature Review. *Nursing Education Perspectives*, 46(5), 278–283. <https://doi.org/10.1097/01.NEP.0000000000001434>

Hayden, J.K., Smiley, R.A., Alexander, M., Kardong-Edgren, S., & Jeffries, P.R. (2014). The NCSBN national simulation study: a longitudinal, randomized, controlled study replacing clinical hours with simulation in prelicensure nursing education. *Journal of Nursing Regulation, Advancing Nursing Excellence for Public Protection*, 5(2), S3-40. [https://doi.org/10.1016/S2155-8256\(15\)30062-4](https://doi.org/10.1016/S2155-8256(15)30062-4)

Kim, G., Issenberg, S. B., & Roh, Y. S. (2023). Factors Affecting Nursing Students' Reflective Thinking During Simulation Debriefing. *Nurse Educator*, 49(3), E120-E125. <https://doi.org/10.1097/NNE.0000000000001560>

Lavoie, P., & Clarke, S. (2017). Simulation in nursing education. *Nursing*, 47(7), 18-20. <https://doi.org/10.1097/01.NURSE.0000520520.99696.9a>

Li, F., Wang, Y., Cui, Y., Xie, H., Xu, B., Wang, Y., Peng, J., & Han, R. (2026). Virtual Reality Simulation in Disaster Nursing Education and Training: A Scoping Review. *Journal of Clinical Nursing*, 35(9), 3619–3635. <https://doi.org/10.1111/jocn.70358>

McConnell, J., Wynn, C., Clara, A., Singh, P., Carey, J., Nicolaides, R., Van Horn, N., & Francis, J. K. R. (2026). "My Body Thinks This is Real": A Qualitative Study of Fourth Year Medical Student Perspectives on Learning and Realism in Complex Simulation. *Simulation in Healthcare: The Journal of the Society for Simulation in Healthcare*. Published ahead of print. <https://doi.org/10.1097/SIH.0000000000000972>

Salminen-Tuomaala, M. (2021). How can Simulation Coaching Improve Emotional Intelligence Skills and Situational Awareness in Child Protection Professionals? *Athens Journal of Health & Medical Sciences* 8(1), 67-86. <https://doi.org/10.30958/ajhms.8-1-4>

Salminen-Tuomaala, M. (2022). Nursing Staff's Experiences of Learning Palliative Care through Simulation Coaching. *European Journal of Applied Sciences* 10(3), 186-200. <https://journals.scholarpublishing.org/index.php/AIVP/article/view/12368>

Salminen-Tuomaala, M., Haapasalmi, S., Jaskari, P., & Tupiini, T. (2019a). Social and Healthcare Personnel's Self-Reported Competence in Small and Medium-sized Companies in Preparation for Simulation Coaching. *Clinical Nursing Studies* 7(2), 37–47. <https://doi.org/10.5430/cns.v7n2p37>

Salminen-Tuomaala, M., Kangasluoma, E., Paavola, K., Perälä, S., & Uitto, S. (2019b). Health and social welfare professionals' self-rated competence and feedback following a simulation-based coaching intervention in small and medium-sized enterprises. *Clinical Nursing Studies* 7(4), 1-11. <https://doi.org/10.5430/cns.v7n4p30>

Salminen-Tuomaala, M., & Koskela, T. (2020). How can simulation help with learning project work skills ? Experiences from higher education in Finland. *Educational Research* 62(1), 77-94. <https://doi.org/10.1080/00131881.2020.1711791>

Salminen-Tuomaala, M., Leppäkangas, E., & Perälä, S. (2020). Towards more authentic simulation-based learning – Nursing students' experiences. *Clinical Nursing Studies* 8(4), 18-25. <https://doi.org/10.5430/cns.v8n4p18>

Salminen-Tuomaala, M., Paavola, K., & Paussu, P. (2019). Health and social care leaders' self-rated competence and learning needs in small and medium-sized enterprises. *Clinical Nursing Studies* 7(2), 62–70. <https://doi.org/10.5430/cns.v7n2p62>

Yoo, H., Ryu, H., & Lee, H. (2024). Effectiveness of Metaverse-Based Collaborative Learning in Nursing Education: A Mixed-Methods Study. *Journal of Nursing Education*, 63(9), 585–593. <https://doi.org/10.3928/01484834-20240514-04>